

Audiència. Sant Domènec de Guzman, model de vida de pregària

“Són, per tant, nou les maneres de pregar segons sant Domènec, i cada una d’aquestes, que realitzava sempre davant Jesús crucificat, expressa una actitud corporal i una espiritual que, íntimament compenetrades, afavoreixen el recolliment i el fervor”, comenta Benet XVI a l’audiència del 8 d’agost de 2012.

09/10/2012

Estimats germans i germanes,

L'Església celebra avui la memòria de sant Domènec de Guzman, sacerdot i fundador de l'Orde de Predicadors, anomenats dominics. En una catequesi anterior ja vaig il·lustrar aquesta insigne figura i la contribució fonamental que va aportar a la renovació de l'Església del seu temps. Avui, vull remarcar un aspecte essencial de la seva espiritualitat: la vida de pregària. Sant Domènec va ser un home de pregària. Enamorat de Déu, no va tenir una altra aspiració que la salvació de les ànimes, especialment d'aquelles que havien caigut en les xarxes de les heretgies del seu temps; imitador de Crist, va encarnar radicalment els tres consells evangèlics unint a la proclamació de

la Paraula el testimoniatge d'una vida pobra; sota el guiatge de l'Esperit Sant va progressar en el camí de la perfecció cristiana. En tot moment l'oració va ser la força que va renovar i va fer cada vegada més fecundes les seves obres apostòliques.

El beat Jordà de Saxònia, mort el 1237, el seu successor en el govern de l'orde, va escriure: «Durant el dia ningú es mostrava més sociable que ell...i viceversa, de nit, ningú era més assidu que ell en vetllar en oració. El dia el dedicava al proïsme, però la nit la lliurava a Déu»(P. Filippini, Sant Domènec vist pels seus contemporanis, Bolonya 1982, p. 133). En sant Domènec podem trobar un exemple d'integració harmoniosa entre contemplació dels misteris divins i activitat apostòlica. Segons els testimonis de les persones més properes a ell, «parlava sempre amb Déu o de Déu». Aquesta observació

indica la seva comunió profunda amb el Senyor i, al mateix temps, el compromís constant de portar els altres a aquesta comunió amb Déu. No va deixar escrits sobre pregària, però la tradició dominica va recollir i transmetre la seva experiència viva en una obra titulada: Les nou maneres de pregar de sant Domènec. Aquest llibre, compost entre 1260 i 1288 per un frare dominic, ens ajuda a comprendre una mica la vida interior del sant i ens ajuda també a nosaltres, amb totes les diferències, a aprendre alguna cosa sobre com pregar.

Són, per tant, nou les maneres de pregar segons sant Domènec, i cada una d'aquestes, que realitzava sempre davant Jesús crucificat, expressa una actitud corporal i una espiritual que, íntimament compenetrades, afavoreixen el recolliment i el fervor. Les primeres set maneres segueixen una línia

ascendent, com passos d'un camí, vers la comunió amb Déu, amb la Trinitat: sant Domènec resa de peu inclinat per expressar humilitat, postrat en terra per demanar perdó pels propis pecats, de genolls fent penitència per participar en els sofriments del Senyor, amb els braços oberts mirant fixament el Crucificat per contemplar el Summe Amor, amb la mirada cap al cel sentint-se atret al món de Déu. Per tant, són tres maneres: de peu, de genolls i postrat a terra, però sempre amb la mirada adreçada al Senyor crucificat. Les dues darreres formes, de les quals en vull reflexionar breument, corresponen, en canvi, a dues pràctiques de pietat viscudes habitualment pel sant. En primer lloc, la meditació personal, on l'oració adquireix una dimensió encara més íntima, fervorosa i tranquil·litzadora. Al final de la pregària de la litúrgia de les hores, i després de la celebració de la missa,

sant Domènec perllongava el col·loqui amb Déu, sense posar-se límits de temps. Assegut tranquil·lament, es recollia en si mateix en actitud d'escolta, llegint un llibre o fixant l'esguard al Crucificat. Vivia tan intensament aquests moments de relació amb Déu que també exteriorment es podien percebre les seves reaccions d'alegria o de plor. Per tant, va assimilar en ell, meditant, les realitats de la fe. Els testimonis expliquen que, de vegades, entrava en una mena d'èxtasi amb la cara transfigurada, però immediatament després reprenia humilment les seves activitats quotidianes amb la nova força que ve de Dalt. Després, la pregària durant els viatges entre un convent i un altre; recitava amb els companys les laudes, l'hora intermitja i les vespres i, travessant les valls o els pujols, contemplava la bellesa de la creació. Aleshores brollava del seu cor un cant de

lloança i d'acció de gràcies a Déu per tants dons, sobretot per la meravella més gran: la redempció realitzada per Crist.

Estimats amics, sant Domènec ens recorda que en l'origen del testimoni de la fe, que tot cristià ha de donar a la família, a la feina, en el compromís social i també en els moments de distensió, s'hi troba la pregària, el tracte personal amb Déu. Només aquesta relació real amb Déu ens dóna la força per viure intensament cada esdeveniment, especialment els moments de patiment més gran.

Aquest sant ens recorda també la importància de les postures exteriors en la nostra pregària. Agenollar-se, estar dret davant el Senyor, fixar l'esguard en el Crucificat, aturar-se i recollir-se en silenci, no és quelcom secundari, sinó que ens ajuda a posar-nos interiorment, amb tota la persona, en relació amb Déu. Vull cridar una vegada més l'atenció

sobre la necessitat per a la nostra vida espiritual de trobar diàriament moments per pregar amb tranquil·litat; especialment en les vacances, dedicar una mica de temps a parlar amb Déu. Serà una manera també per ajudar a qui és prop nostre a entrar al raig lluminós de la presència de Déu, que porta la pau i l'amor que tots necessitem. Gràcies.

pdf | document generat
automàticament des de <https://opusdei.org/ca-ad/article/audiencia-sant-domenec-de-guzman-model-de-vida-de-pregaria/> (08/04/2026)